

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Защо? Тя мисли, ти си я зарязалъ.
Донѣгдѣ туй и ти не би отказалъ.

ФАУСТЪ.

При нея съмъ, кждѣто и да ида,
Не мога я забрави нито мигъ;
Готовъ съмъ на Исуса да завидя,
Кога му тя цѣлува сладкий ликъ.

МЕФИСТОФЕЛЪ.

И азъ съмъ ти завиждалъ, драгий,
За нейнитѣ двѣ ябълчици благи.

ФАУСТЪ.

Вънъ! Сводникъ!

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Тъй! Хули! А азъ се смѣя.
Момиче и момче създаде Богъ,
Той наший занаятъ веднага проумѣя,
И даде самъ на всички пръвъ урокъ
Върви! Голѣма смѣлость тука има!
Ще влѣзнешъ ти при твоята любима,
А не въвъ гробъ!

ФАУСТЪ.

Въ обятията нейни — що еѣрая?
На млади ѣ гжрди да се разкая!
На нейната бѣда не съмъ ли робъ?
Не съмъ ли азъ бѣглець безъ стрѣха,
Чудовище безъ цѣль и безъ утѣха?
Порой, заблъскалъ се въ скалитѣ съ пяна
Къмъ пропасть съ бѣсъ и стрѣвъ?